

OA

21.625

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

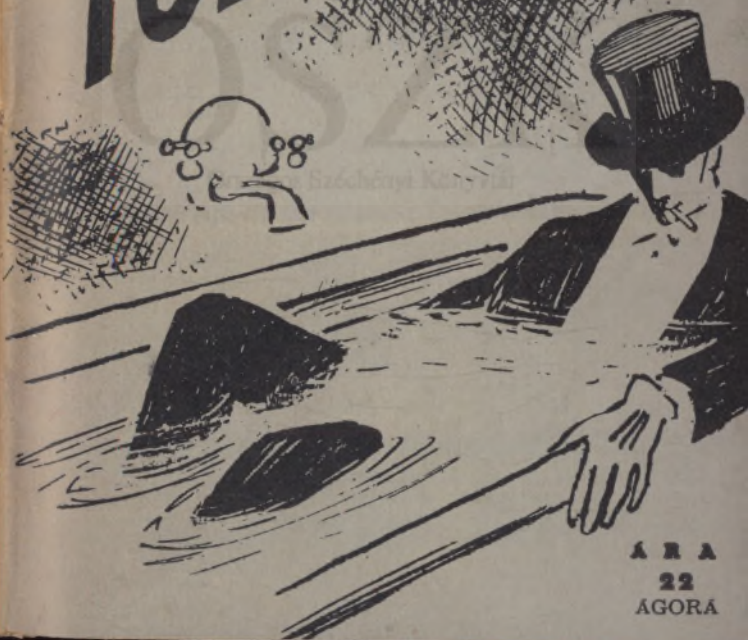
486

OA

21625

Árclányi Károly

TOLVAJKIRÁLY

ÁRA
22
AGORA

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

0421625

Országos Széchényi Könyvtár

Leltári szám:

B 6854 1965.

ASZLANYI KAROLY:

A tolvajkirály

A TOLVAJOK MICHELANGELOJA.

Lord Travers elsőszülött fia, Pat Cornes ötéves korában olyan képességeket kezdett elárulni, amelyek egy grófi cím várományosánál megdöbbentők voltak.

Lopott. De nem úgy lopott, mint egy kleptomániás, beteges izgalommal; sem ügyetlen buzgósággal, még kevésbé erőszakosan.

Szépen, könnyedén, ötletesen lopott. Ellopta a vendégek óráit és mielőtt észrevették volna, visszalopta. L'art pour l'art lopott. A lopás kedvéért.

Később megtette, hogy az egyik vendégtől ellopta az arany szelencéjét és belelopta a másik vendég zsebébe. Azután élvezte a botrányt.

Ha valaki megsimogatta a kis Pat szőke fejét, ez annak okvetlenül a pénztárcájába került. A gyerek bámulatosan ügyes volt. Nem lehetett rajtakapni.

Minden szidás, verés, oktatás, nevelés hiábavalónak bizonyult. Pat nem volt makacs gyerek, szorgalmasan tanult és szó nélkül engedelmeskedett.

De képtelen volt megérteni, hogy miféle erkölcs nevében tiltják meg a lopást neki. Talán nem is a megfelelő oldalról közeledtek hozzá. A család főérve az volt: hogy „miért lopsz, hiszen nincs szükséged rá.”

Pat Cornes egy tanulmányt irt tizennyolc éves korában, amely a Daily Letters hasábjain meg is jelent a szerző nevével.

„A magasabb művészet nevében — írta Pat — felszólítom önöket, bizonyítsák be, hogy mindenki dilettáns, aki gazdag. Bizonyítsák be, hogy a Quartier Latin nyomorgó festője nagyobb és igazabb művész Da Vincinél. Nálunk mindenkire, aki történetesen vagyont, vagy rangot örökölt, rásütik, hogy műkedvelő.”

Idáig szép és okos cikk volt. De itt jött a bomba.

„Az én művészetem a lopás. Dicsekvés nélkül állithatom, hogy mindenünnen mindent ki tudok lopni, ha akarom. De most jönnek a magyarázók és megmagyarázzák, hogy az én művészetem nem művészet, mert nincs rá szükségem, hogy lopjak! De az ördögbe, dehogy nincs! Nincs szükségem arra, amit lopok, — de szükségem van arra, hogy lopjak. És ez a szikra, ez a tehetség bennem nem tehet róla, hogy nem Whitechapel külvárosban születtem.”

A cikk megjelenése után összeült a családi tanács. Pat nagybátyja elnökölt, a gyarmatügyi miniszter.

— Fiam, — mondta neki — te a vesztedbe rohansz. Hagyj fel ezzel a szenvedéllyel, amíg nem késő.

— All right — felelte Pat és visszatette az órát a nagybácsi zsebébe. — Látom, nem értitek meg az embert, Hajlandó vagyok számkivetésbe menni.

A család úgy is döntött. Pat egy afrikai gyarmatra került. Természetesen eleinte élénken tiltakozott a terv ellen. Mit kezdjen ő egy gyarmaton, ahol a fehérek nem lopnak, mert nincs kitől — a feketék viszont mindent ellopnának, ami a kezük ügyébe kerül, dehát rendszerint nem kerül semmi a kezük ügyébe?!

De az afrikai nap gyilkos heve kiszáritja az agyvelőt. A tisztek egyik fele ivott, a másik fele egyéb szenvedélyeknek hódolt. De Pat Cornesben még jobban kifejlődött a tolvajszenvedély. Tisztársainak minden holmiját összevissza lopta, úgy hogy egyetlen tárgy sem volt már az eredeti tulajdonosánál. Egy hatalmas néger törzsfőnök érkezett Mangóba — ez volt az állomáshely — és drágaköveket akart eladni, amelyeket a Kulari torkolatánál talált. Pat ellopta tőle az összes drágaköveket, mielőtt még a száját kinyithatta volna. M'Shoba M'Nyanza sirva ment panaszra a kormányzóhoz.

— Governor — védekezett Pat, — az ékszereket én nem loptam el ettől az embertől. Egész bizonyosan ott vannak nála, csak két bört akar lehuzni erről a rókáról.

M'Shoba M'Nyanzát megmotozták és megtalálták nála az ékszereket. A kormányzó harminc botütésre ítélte a főnököt, de az ítélet végrehajtását felfüggesztette.

Aztán még néhány ilyen apróság következett, — végül a kormányzó sürgönyileg kérte a gyarmatügyi államtitkárt,

hogy Pat Cornest azonnal vigyék el Afrikából.

Ismét összeült a családi tanács. Két lehetőség volt még hátra: vagy szanatóriumba tenni Pat Cornest, hogy kigyógyuljon, mielőtt a Lord cím és a családi vagyon rászáll, vagy megházasítani.

Az első lehetőséget el kellett vetni. Egész Nagybritanniában nem akadt olyan szanatórium, amely hajlandó lett volna Pat Cornest felvenni. Ehhez tulontul ismerték a történetét.

Maradt volna a nősülés?! De ki megy hozzá egy ilyen fiatalemberhez?! Viszont az, aki Pathoz feleségül menne, azt Pat nem venné el. Mégis, a jelek szerint találtak valami megoldást, mert másnap kábel ment Mangóba.

„Azonnal gyere haza stop megnősülsz stop Lord Travers.”

A család kellemesen volt meglepve, amikor Pat beállított s megállt a plénum előtt. Magas, erős, a gyarmati uniformisban nagyszerűen festő, barnára cserzett bőrű férfit láttak, rokonszenves mosollyal, amely mosoly két sor egészséges, vakító fehér fog villogásában ragyogott. Aki Pat Cornest így látta, el sem tudta képzelni, hogy ez a pompás, vidám és jóképű férfi lenne az a hirhedett amatőr-csirkefogó, a „tolvajok öregapja”, ahogy önmagát szerette nevezni. Ha ez lelki defektus volt nála, hát kifelé semmi sem látszott belőle.

— Pat — mondta Lord Travers, miután végignézett a fián, — szomorú dolgokat hallottunk felőled.

— Részemről a balszerencse, — felelte Pat közönyösen — kár, hogy ilyen jó a hírszolgálat.

— Légy szíves, vedd komolyan a dolgot — rivallt rá apja, Lord Travers, — itt életről és halálról van szó. Nekem nem kell olyan örökös, aki lop.

— Értem — bólintott Pat szemtelenül — igen jól értem. Neked nem kell egy jövődöbéli Travers, aki tolvaj, viszont a társadalomnak nem kell egy tolvaj, aki jövődöbéli Travers. Tehát az egyikről le kell mondanom.

— Helyes — felelt a Lord, — tehát lemondasz a lopásról.

— Ellenkezőleg. A névről mondok le.

— Akkor a magad keresetéből kell megélned — rivallt rá Lord Travers.

— Eppen ezt akarom.

— Nem! — az öregur Pat vállára fektette jobbtenyerét — gondold meg, te örült.

Mélyet sóhajtott és végignézett a jelenlevőkön: — Pat fiam, meg fogsz nősülni, feleségül veszed Lord Chatham leányát. A lány nem kellemetlen, nagyszerűen zongorázik és mindössze huszonhárom éves.

— Nagyon örülök, — felelte Pat — hogy Lord Chatham lánya nem kellemetlen és mindössze huszonhárom éves, de én nem veszem feleségül.

Altalános volt az elszörnyedés. A családfőnek ellentmondani amugyis hallatlan vétek, de különösen vétek az egész család előtt.

Lord Travers az asztalra ütött. — Ha pedig nem, — kiáltotta — akkor leveszed az egyenruhát és elmegy a háztól. Egyben beszüntetem anyagi támogatásomat, — teljesen beszüntetem, érted?!

Pat csodálatos változáson ment keresztül. Szemei ragyogni kezdtek, arca felderült, szája széles mosolyra nyílt.

— Apám — kiáltotta — ennél nagyobb örömhirt nem is mondhattál volna. Egész életemre boldoggá teszel, ha megszabadítasz attól az átoktól, hogy mindent készen kapjak, amire szükségem van. Ez a tulzott kényelem rontotta meg az életemet. Remélem, ki is tagadsz.

Lord Travers magába roskadt. — Nem foglak kitagadni — mondta végül szintelen hangon — csak azon a napon, amikor majd börtönbe kerülsz. De bizonyos vagyok benne — és mindenki itt, hogy nem kell sokáig várnunk. Most pedig távozz innen.

És Pat Cornes felemelt fejjel, fütörészve ment el a házból, amely elől ellopta egy távoli rokonának az autóját.

Csakhamar szürke zakóban, elegánsan állt a Piccadilly sarkán. Olyan kellemes lámpaláza volt, mint egy diáknak. Most fogja az első lopást elkövetni, amelyre nem a játékos kedve, hanem a szükség hajtja.

A járőkelők tömegében feltűnt neki egy fiatal lány, aki gyámoltalanul tűrte a siető emberek lökdösését, olyan édes kis Madonnaarccal, hogy az embernek kedve lett volna a karjába kapni és átvinni a tömegben. De Pat nem törődött a Madonnaarccal. A lány füleiben hatalmas briliánsok ragyogtak. Pat melléfurakodott a tömegben. Egy kis mozdulat és az egyik briliáns Pat zsebében hevert.

Pat zseniálisan csinálta a dolgot. Miután a két fülbevalót, mutató- és hüvelykujjának egyetlen finom mozdulatával leakasztotta, még egy darabig a lány mellett lépkedett, hogy ne legyen feltűnő a dolog. Azután hirtelen levágott és eltűnt a tömegben.

Amint kellő távolságban volt, elégedett mosollyal nyúlt a zsebébe és... megfagyott az arca. Kezei belemarkoltak a zsebbe. Szívverése meggyorsult, majd ellankadt. Szemei kimeredtek.

Mi ez?

Ebbe a zsebbe süllyesztette a fülbevalókat. Ebbe a zsebbe, közvetlenül a lopás után. De a fülbevalók már nem voltak a szóbanforgó zsebben. Pedig kétségtelenül ott kellett lenniök, hacsak...

Hacsak valaki ki nem lopta őket! Dehát ez elképzelhetetlen. Először is, ki merné meglopni a tolvajok koronázatlan fejedelmét? Másodszor, kinek lett volna ideje erre?! A fülbevalók mindössze egy perccel ezelőtt kerültek Pat zsebébe és már nincsenek is ott!

Megállt és töprengett. Végigkutatta a többi zsebet is, habár pontosan érezte, hogy ez már hiábavaló és fölösleges munka. Kövér erek dagadtak ki a homlokán. Valósággal rosszul érezte magát. Valami csoda történt vele, vagy rossz szellemek játéka az egész?

Nekirugaszkodott a tömegnek és jobbra-balra nézegetve, sietett az előbbi irányba. De senkit se látott, aki gyanus lett volna és az angyalarcu leányt se látta.

Egyszerre a Ciro lámpáinak fényében állt. Nagy elkésredésében is rájött, hogy éhes. Egy kis bor sem fog ártani az ijedtségére. Bement.

Egy pillanatig elvakította a fényár. Azután meglátta egy asztalnál a lányt, akitől a fülbevalót lopta. Ott ült, egyedül és három pincér sürgött-forgott körülötte.

A fülében ott ragyogott a két briliáns.

Ez már sok volt Patnak. Forogni kezdett vele a világ.

Nagy erőfeszítéssel összeszedte magát. Odament a lányhoz és megkérdezte, hogy leülhet-e?

A lány ijedt csodálkozással nézett rá. Ibolyakék szemeinek olyan tekintete volt, mint a riadt özikéé, fokozva a szemek világoskék fénye által.

— Nem — mondta a lány vékony, ezüstcsengésű hangján — nem ülhet le.

De Pat leült. — Bocsásson meg, — mondta rekedten — de velem az ördög játszik. Én az imént, az utcán elloptam a kegyed füléből a briliánsait.

— Az én fülemből?! A briliánsokat?! — csodálkozott a lány, tágranyitva két szemét. Miket beszél!?

— De igen, — erősködött Pat — hajlandó vagyok a bíróság előtt megesküdni, hogy elloptam a fülbevalóit. És most itt vannak mégis a maga füleiben.

Szinte halálos rémülettel nézett a megbabonázott ékszerekre. A lány, ártatlanságában nem is érthette, hogy mi megy végbe a férfi lelkében. Nevetett.

— Azt hiszem — mondta — nem igen tévedek, ha felteszem, hogy részeg. De uralkodjék magán, üljön illedelmesen és főleg, mutakozzék be.

— Bocsánat — hajolt meg a férfi — a nevem Pat Cornes.

— Örülök a szerencsének, Mr. Cornes — bólintott a lány — az én nevem Primrose West. Apám Chatham lordja.

— Szent ég! — Pat felugrott — hiszen akkor magát kellett volna feleségül vennem!

Felugrott és kirohant a vendéglőből. A vendégek tátott szájjal néztek utána.

PAT VIZITEL.

Lord Chatham magas, vörösbőrű uriember volt, akit orvosai tíz év előtt eltiltottak a vadászattól.

Ennek következtében Lord Chatham meggyűlölte az orvosokat és ha lehet, még százszor jobban imádta a vadászatot. Persze, most már csak plátói alapon.

Lakásából valóságos céllövöldét csinált. Az ebédlo falát mozivá alakította át, ahol mozgó állatokat vetitettek. Ezekre lőtt öméltósága, az évszakok változása szerint, télen rókat, tavasszal őzbakot, ősszel fácánt. A hallban céltáblák feszítettek a falakon. A szekrények golyós és serétes puskákkal voltak tele.

Vendégek nem szívesen jártak ide, mert életveszélyesnek találták füttyülő golyók közt ebédelni. Orvost pedig kötéllel sem lehetett a Chatham-kastélyba cipelni. Öméltósága egyszerűen két céltábla közé állította őket s aztán figyelhették a saját érverésüket.

Egyetlen lánya volt, Primrose s kettejükben állt a család. Primroseval igen jól megértették egymást. Ritkán mutakoztak nyilvánosan s az izlésük csaknem egyforma volt.

Lord Chatham távoli rokona volt Traverséknak, de a családi tanácson nem vett részt. Később értesült a Pat körüli dolgokról és akkor azt mondta Travers lordnak, hogy csak bizzák rá a fiatalembert: majd ő összeházasítja Primroseval. De senki sem vette komolyan az ígéretet, mert ismerték Pat Cornest és tudták, hogy Primrose milyen válogatós.

Közben Pat végleg eltűnt a család elől és mindenki el volt készülve a legrosszabbra. És Chatham lordja Primrose társaságában nagyokat nevetett az eseten.

Egy délután az inas Pat Cornest jelentette Chatham lordnak.

Primrose elhagyta a szobát és Pat bejött. Kellemesen elbeszélgettek, aminek természetesen az lett a vége, hogy lord Chatham be akarta mutatni céllövő tudományát.

— Állj csak oda az ajtóhoz — mondta — és én kirajzoló az alakodat golyókkal az ajtón.

Ez volt a kedvenc szórakozása. Pat csöppet sem ellenkezett. Nyugodtan odaállt az ajtó elé. Amugy sem volt ideges természetű, de különösen megnyugtatta őt az a tudat, hogy lord Chatham története az utolsó szálig ellopta, az alatt, amíg az inasra várakozott.

A házigazda az egész lakást felturta, de egyetlen szál történet sem talált. Ettől úgy elkeseredett, hogy otthagyta a vendéget magára.

Pat körülnézett. A sarokban hatalmas pénzszekrény állott. Rugalmas léptekkel átment a szobán és megállt a páncélszörnyeteg előtt.

Néhányszor megforgatta a zárat, amely nem volt kulcsra zárva. Fülét a hideg acélra nyomta és hallgatózott. Rövid ideig hallgatta a fém-leffentyűk halk — és a laikus fül számára egyenletes — esését, majd négy rövid fordulattal kinyitotta a hatalmas ajtót.

Gyors pillantást vetett a szekrény belsejébe. Az első, amin a szeme megakadt, ugyanaz a fülbevaló-pár volt, amelyet Primrose füléből kilopott s ami oly rejtélyes körülmények között visszakerült a lányhoz.

Kivette a briliánsokat és bezárta az ajtót, azután dobozostul a belső zsebébe tette az ékszert és kiment a szobából.

Csaknem összeütközött Primrose-val. A lány ráfüggesztette világoskék szemeit és elmosolyodott. — Már kijőza-

nult?! — kérdezte szelid szemrehányással — jöjjön igyon meg egy teát velem.

— Köszönöm, — felelte Pat — ez kedves lesz. Sajnálom a multkori viselkedésemet. Éppen az életem fordulópontján álltam.

Egy meleg tónusu kis szalonban telepedtek le. Pat élénken és kíváncsian nézett a lányra. — Miss Primrose — mondta — ha nem foglalna el ez a változás az életemben minden helyet, akkor hevesen udvarolnék magának.

A lány elsiklott a kétes értékű bók felett.

— Milyen változásról beszél?! — kérdezte.

Pat legyintett. — Szóra sem érdemes, — mondta. — Szakitottam a családommal és a magam erejéből fogok megélni.

— És ez kizárja, hogy udvaroljon?! — nevetett a lány.

— Igen, mert olyasmivel foglalkozom, ami ártatlan fiatal lányok előtt nem tűnhetik rokonszenvesnek.

— Kíváncsivá tesz, — mondta a lány — de nem kérdezősködöm. De talán jobb lenne, ha inkább a családjával békülne ki.

— Nem — rázta a fejét Pat — szenvedélyesen szeretem a mesterségemet.

— Nyilván nagyon ért hozzá — bámult el a lány.

— Igen — volt a válasz — igaza van. Ezt szeretem benne. Azt, hogy senki sincs, aki legyőzne a magam szakmájában.

Most már szerette volna, ha a lány megkérdezi, hogy milyen „szakmáról” van szó. De Prim nem kérdezett semmit, csak nézte nagy, ártatlan angyalszemével a fiut.

— Romantikus, amit mond — felelte végül — és én szeretem a romantikát.

Pat közelebb huzódott hozzá. — A romantika szép dolog — mondta — és fiatal lányoknak igazán ajánlhatom.

— Öntse ki a szívét, — biztatta Prim — akármilyen moslék van benne.

— Köszönöm. — Pat bólintott. — De azt hiszem, maga mégis buta ahhoz, hogy megértsen olyasmit, ami nem minden bokorban terem.

— Lehet. Nagyon érdekesek a célzásai — nem is értem, hogy miért unom őket.

— Nézze Prim, maga már bizonyosan hallott az én kivételes tehetségemről. Talán megérti ezt, amin ezek a fickók felháborodnak. Én...

— Igen, Pat — mondta a lány — én megértem.

— Igazán boldoggá tesz. Aranyos magától. És nem ítél el, mint ezek a...

— Nem. Nem, határozottam nem ítélem el. És bármi történjék, mindig szívesen látom. Én is, apám is.

Mind a ketten felálltak. Pat arcán öröm és elégedettség tükröződött. Jobbkezével, — mintha a zsebkendőjéhez nyulna — a bal belső zsebébe nyult, hogy kitapintsa a ékszer-tokot.

A tok nem volt a zsebében.

Pat eltorzult arccal nézett a lányra.

— Maga... maga boszorkány! — lihegte — megint... megint visszaopta a fülbevalót.

Prim méltatlankodva nézett rá. — Magának ez a fülbevaló a rögeszméje — mondta. — A fülbevalóim a páncél-szekrényben vannak.

— Nem igaz! — kiáltotta Pat gyűlöletteljes kétségbeeséssel — mert én az elébb kiloptam onnan.

— Nem hiszem — ámuldozott a lány — nézzük meg. Nem hiszem.

És azonnal az apja dolgozószobája felé indult. Pat utána.

A lány kinyitotta a szekrényt. A két briliáns ott volt a szekrényben.

— Itt vannak — mondta ártatlanul. A férfi elképedt arccal nézett rá.

— Értem — mondta — értem, maga boszorkány. Most már tisztában vagyunk egymással. De ne gondolja, hogy tönkretette az önbizalmamat. Még találkozunk.

A lány tekintetében szelid bizakodás ragyogott. Hosszu szempillái alatt bársonyosan ragyogtak nagy szemei.

— Remélem — suttogta, — hogy találkozunk még. Mr. Cornes. De ehhez meg kell változnia.

AZ OLAJKIRÁLY.

Az olajkirályról nemcsak azért irtak sokat a lapok, mert olajkirály volt, hanem azért is, mert minden városban, ahol megfordult, összevásárolta a legszebb ékszereket. Ezért állandóan három magándetektív kísérte, akiknek nyugdíjas állásuk volt és nem éppen nehéz feladatuk. Az a tudat ugyanis, hogy Sam Terding közelében három detektív tartózkodik, eleve elvette a pályázók kedvét bármilyen mérenylettől Terding ékszerei ellen.

Pat Cornes kedvét nem vették el. Miután megvárta, hogy Terding bevásárolja a maga londoni ékszerszükségletét, elment a pimlicoi Selyem Osztrigába és ott leült a Dróthaju Bunders asztalához.

— Bunders — mondta neki — akarsz a Terding éksze-
reiből?!

Bunders megfordult. Derekára tett kézzel végignézte Pat Cornest, aztán a szája szegletéből mondta: — Korábban keljen fel, ficsur, ha engem héklizni akar.

— Én vagyok Pat Cornes — sugta a „ficsur”, a tolvajok királya.

Bunders visszaült a székére és megtörölte a bajuszát. — Örülök, uram, hogy megismertem — mondta tisztelettel. — De nem hiszem, hogy Terdinget meg lehessen vágni.

— Semmi se lehetetlen — mosolygott Pat — csak hajol-
jon közelebb.

Másnap este Bunders bemászott a hotel Splendid padlá-
sán át a teherlift aknájába és onnan a folyosókra jutott. Terding ebben az időben az étteremben tartózkodott.

Bunders fényes taktikával, úgy, ahogyan Pat kieszelte, kinyitotta a safet és kivett egy széria topázt, néhány ha-
talmas zafirt és egy közepes kék gyémántot.

Ezeket összecsomagolta és úgy tette a zsebébe — utasi-
táshoz hiven — hogy azok feltűnően kidomborodjanak.

Ezután a maga mocskos öltözetében végigment a folyo-
són, le a lépcsőkön és kilépett a hallba. Tudta, hogy ott a
detektívek, a vendégek, vagy a portás azonnal megállit-
ják. Lehetetlen volt, hogy ne keltsen feltűnést.

Mindazonáltal látszólag nyugodtan ment előre, amig egy
magas, elegáns, szőke szakállu ur meg nem állította. Bun-
ders nem ismerte meg a szőkeszakállu urat és komolyan
aggódni kezdett a szabadságáért.

— Hohó, barátom! — rivallt rá a szakállas — hova ezek-
kel a duzzadt zsebekkel?! Mutassa csak!

— Semmi, én... — dadogta Bunders. De a szakállas rá-
kiáltott.

— Fel a kezekkel! Ide emberek! Majd megmottozzuk,
öregem.

Mindenki odagyült. A szakállas megmottozta, de ered-
mény nélkül. Csalódott arcot vágott. — Nincs nála semmi,

motyogta zavartan — de nézzek meg maguk is, hátha valami elkerülte a figyelmemet.

Egyik ember a másik után kutatta ki Bunderst. De egyik se talált semmit. Végre Bunders szóhoz jutott és megmagyarázta, hogy ő csomagot hozott az egyik vendégnek és éppen hazafelé tartott.

— Máskor ne pont a hallon át menjen, mordult rá a portás és Bunders békén elszabadult. De a szökeszakállas ur már rég nem volt sehol.

Bunders sugárzó arccal ment a Selyem Osztriga felé. Amikor odaért, Pat Cornes már ott ült az asztalnál, ahol az előző napon.

— Gratulálok! — sugta Bunders elégedetten — mestermunka volt, az ördög vigye el, mestermunka volt, főnök. Ahogy a motozás ürügye alatt elszedte tőlem az ékszereket... hát főnököm, le a kalappal, na! Ezt én mondom, Bunders. Maga a tolvajok királya, ugy, ahogyan a hire szólt. Hol vannak az ékszerek?!

— Nem tudom — suttogta Pat Cornes halálravált arccal — ellopták tőlem.

— Főnök — mondta Bunders fenyegetően közelhajolva — azt hittem, tisztességes emberrel dolgozom. Ezt a mókát ne is próbálja meg velem, mert...

— Esküszöm — Pat egészen összeroskadt — valaki ellopta tőlem, még ott a szállodában.

A rendőrségen este rögtönzött értekezlet volt. Elhatározták, hogy nem adnak ki hivatalos jelentést a dologról, ellenben az egyik fiatal és kezdő detektívet a rendőrfőnökhöz menesztik jelentéstétel végett.

Az írásbeli jelentés így szólt:

„Ma este az olajkirály, Sam Terding safejéből elloptak néhány széria briliánst és ékszerneműt. Tettes nincs, bár tudjuk, ki volt. Sőt, kik voltak. A lopást Bunders hajtotta végre, föltevésünk szerint, de tőle már a hallban ellopta egy szökeszakállu ur, akitől szintén továbblopta valaki. Egy emberünk kihallgatta a szakállas és Bunders vitáját erről. Egyelőre szemmel tartjuk őket.”

Ez nem volt igaz, mert csakis Bunderst tartották szemmel. A másikat elveszítették a hosszú Birmingham Roadon. Dehát az ember nem vallhat be mindent a főnökeinek.

Másnap azonban már lényegesen többet tudtak,

Ilyen csapás után, mint a tegnapi volt, a legtöbb ember rosszul aludna. De Pat jól aludt. Bántotta a dolog, de egy üveg Portói és néhány jó cigaretta elfujta a kellemetlen hangulatot.

Ez tegnap este volt. Pat színjózannak hitte magát és ezt a véleményét a rendőrrel is közölte. A rendőr ugyanis az Allughan-Streeten sétált és megkérdezte Pat Cornest, hogy miért énekel hangosan és ha már hangosan énekel, miért formál tölcsért a tenyeréből a szája elé; de ha már mindezt elkerülhetetlenül szükségesnek tartja, akkor miért fekszik a földön?!

Pat homlokára tolta a cilinderét és félszemét kinyitva, a rendőrre nézett.

— Azért fekszem a földön, — mondta határozottan, — mert vízszintes helyzetben akarok lenni. Tekintetbe véve, hogy szabad polgár vagyok, merem állítani, hogy ehhez jogom van.

Ezzel feltápáskodott és kihívóan nézett a rendőrre. A rendőr meg is jegyezte:

— Jobban tenné, ha az ágyába igyekezne.

— Talán azt akarja mondani, hogy részeg vagyok?! — firtatta Pat és elindult, szorosan a fal mellett.

— Micsoda folyékony falak, — morgott. Ugy érezte, hogy a fal minduntalan elhuzódik tőle.

Amikor reggel felébredt, az első gondolata volt, hogy valami keményen fekszik. Valóban a vízzel teli fürdőkádban feküdt és a cilindere még a fején volt. Barátságtalan arc hajolt fölé.

— Maga az, Bunders?! — motyogta Pat. — Mit akar?!

— Uram, — mondta Bunders, — nem értem. Azért jöttem ide fel, hogy végzek magával, őszintén szólva. Mert a mi szakmánkban hidegre tesszük azt, aki túl akar járni az eszünkön. De...

— De?! — Pat kimászott a fürdőkádból. — Mi az, hogy de?!

— Olvastam a reggeli lapot. Itt feküdt az ajtó mögött. Szó sincs benne arról, hogy Mr. Terding ékszereit ellopták volna.

— És?! Maga mit következtet ebből?! — Pat teljesen kijózanodott.

— Ugy látszik, uram, mi nem loptuk el az ékszereit. Igazságtalan voltam magához. Itt valami pokoli dolog történt.

— Nesze egy üveg whisky — tolta elé Pat — egy óra múlva visszajövök.

Pat elment egy információs irodába.

— Helló, Sherlock Holmes! — üdvözölte a főnököt, Bing urat — kérek félórán belül információt Chatham lordról és leányáról. Kerüljön akármennyibe!

Bing ur utasítást adott a házitelefonon. Félóráig szíva-rozgattak, majd megérkezett a jelentés, amely így szólt:

„Chatham lord teljesen elszegényedett és visszavonultan él. Beteges is. Vagyona nincs, a ház és a berendezés mindegyike. A leánya Primrose West tartja el. Valami állása van a lánynak, de hogy hol és milyen természetű, azt senki sem tudja. Ilyen rövid idő alatt nem is lehet kinyomozni”.

Ez volt a jelentés. Pat kifizetett érte öt fontot, de a távozás pillanatában vissza is lopta.

Elment Chathamékhoz. Az inast félretolta és felment az emeletre. Négy szobába benyitott, míg az ötödikben megtalálta Primrose Westet.

— Hello, Prim, — köszönt kifejezéstelen arccal, — beszélgetnünk kell.

Prim letette a könyvet és rábámult: — Tessék.

Pat leült. — Volt maga tegnap este a Hotel Splendid-ben?! — tért rá a tárgyra Pat.

— Voltam, — felelte a lány.

— Ugy. És mit kerestett ott?!

— Meg akartam akadályozni, hogy maga bünt kövessen el, — mondta a mártírok arckifejezésével.

— Oh, — förmedt rá a férfi, — mit nem mond! De honnan tudta, hogy én „bünt akarok elkövetni?!“ — folytatta dühösen.

— Valaki hallotta a Selyem Osztrigában...

Pat felugrott.

— Vannak kémeim, — mondta lord Chatham leánya szeliden.

— Szóval... — Pat kezdte komolyan venni a dolgot, — szóval maga volt az, aki ellopta tőlem az ékszereket!

— A lopott ékszereket, — javította ki a lány. — És visszatettem őket Terding safejébe.

— A fene egye meg! — tört ki a férfiből, — hát ez már mégis...

A lány kék szemét előntötte a könny.

— Kérem, — mondta elcsukló hangon és szenvedő arccal, — ne gorombáskodjék velem.

— Jó, jó — felelt Pat, — le minek ártja magát az én dolgomba?! Mit akar velem?! Mit...

— Mr. Cornes — mondta Prim, önt én legyöttem, tulajdonom az eszén. Önből a sértett hiúság beszél.

— Nem igaz! — ordított fel Pat. — Tulajdonképpen miért csinálja az egészszet?! Legalább tudjam.

— Nem maga miatt, — pattant fel a lány, hanem mert Terding ékszerei a Bristol Assurancénál voltak biztosítva. És én a Bristol Assurance alkalmazottja vagyok. Megvan a listám azokról az emberekről, akik az értékeiket nálunk biztosították, lopás ellen. Az én feladatom: megakadályozni, hogy a lisán szereplő személyektől ellopjanak valamit és így a cégnek kára legyen.

— Kérem, Miss Primrose, — szólott Pat — megmutathatná nekem azt a listát?!

— Miért ne?!

Prim előhozta a listát, amelyen London leggazdagabb emberei szerepeltek. Pat csak egy pillantást vetett a papirosra.

— Sir Oliver Marsitt, — olvasta hangosan. — Köszönöm, ez elég egyelőre.

Az ajtónál meghajtotta magát.

— A viszontlátásra, — mondta elégedett mosollyal.

Visszament a lakására. A whisky közben az üvegből át-vándorolt Bundersbe. Bunders tökrészeg volt. Pat átnyalabolta és kivitte a konyhába.

Miután megebédelt, megnézte Sir Oliver Marsitt mayfairi házát. Kis barokk palota volt, egyemeletes. A földszinti ablakokat rostély védte. Nehéz tölgyfakapu, kovácsolt vassal.

Végre eljött az este. Pat megvacsorázott, hazament, felnyalabolta Bunderst, aki még mindig tökrészeg volt és mélyen aludt, s cipelte a sötét utcán át. Sir Oliver Marsitt háza elé érve, letette a részeg embert a földre és becsöngett. Már nem sok hiányzott az éjfélhez.

Libériás inas nyitott ajtót, gyanakodva és ellenséges arc kifejezéssel. Magas, elegáns, szőke kecskeszakállas, bizalmat keltő urat látott maga előtt.

— Mi tetszik?! — kérdezte az inas valamivel barátságosabban.

— A barátom rosszul lett, — mondta Pat, — szivrohamot kapott. Sehol nincs telefon a közelben. Ha volna olyan

kedves megengedni, hogy egy pillanatra lefektessem és telefonozzak a mentőkért.

— Tessék, mondta az inas, — talán segíthetek is?!

— Köszönöm, nem kell, — felelte Pat. Felkapta a tehetetlen Bunderst és bevitte a hallba.

— Majd én lefektetem addig, — ajánlkozott az inas, — csak tessék addig telefonozni. Ott van a készülék.

Pat leakasztotta a kagylót. Amint azonban az inas eltűnt Bundersszel egy ajtó mögött, Pat felrohant a lépcsőkön. Végigsuhant egy folyosón és munkához látott. Bársonyos tapintású ujjai nesztelenül siklottak a falon.

Az inas közben megpróbált ecetet szagoltatni a beteggel. Amikor azonban az ecetet elrakta, úgy tűnt neki, hogy alkohol-szagot érez.

Odahajolt és felkiáltott meglepetésében. Megfordult és kiment a hallba.

A szökeszakállas ekkor már ismét a készülék mellett állt. Éppen letette a kagylót és a zsebében volt a város harminc legnagyobb és legszebb gyöngyszeme.

— Uram, — lihegte az inas, — az ön barátja részeg.

Pat meghökölt. — Mi?! Részeg?!

— Határozottan, uram. Nyugodjék meg, egyenletesen lélegzik, részeg. A legokosabb, ha azonnal hazaviszi.

— Az áldóját, — Pat dühös arcot vágott, — hát várjon, elszaladok taxiért.

Ezzel, miután tíz shilling borraivalót adott az inasnak, tényleg elszaladt. Meg sem állt a Hope Innig. Itt már fekete szakállá volt, szobát bérelt és meghagyta, hogy ne zavarják.

Bezárkózván, egy fekete selyemdarabra kiterítette a gyöngyöket és sokáig gyönyörködött bennük. Diadalmas izás volt a szemeiben.

A inas türelme végre is elfogyott. Felemelte Bunderst és kidobta az utcára; a kaput bezárta mögötte.

Bunders a hideg levegő hatása alatt kijózanodott, hajtájában felkelt és a saját lábán hazament.

A NYOMOZÁS MEGLEPETÉSEI.

Másnap felfedezték a lopást. Sir Oliver titkára azonnal a rendőrségre ment és feljelentést tett. A gyöngyszemek

tizenhatezer fontig voltak biztosítva. A Bristol Assurance a maga részéről szintén csatlakozott a feljelentéshez.

King Pederson kapta az ügyet. Ezt a felügyelőt K. P. néven ismerték. Szerette az ügyeit röviden elintézni; ha az ügyek hagyták magukat.

Behozatta az inast és elmondatta magának a részeg ember históriáját. Aztán egy albumot tett elé, amelyben az inas sokáig lapozott.

Végül az egyik fényképre határozottan rámutatott: — Ez volt az. A részeg.

— Bunders?! — csodálkozott K. P. — pedig ez az ember nem elég intelligens ahhoz, hogy komédiázni tudjon. Akkor ez *valóban* részeg volt.

— Valóban, uram, — mondta az inas.

— Különös, — K. P. arcából kidülledtek a szemek, — na elmehet.

Az inas elment és K. P. felhívta Sir Olivert.

— Tudom, hogy ki volt az egyik, — mondta, — két órán belül nálam lesznek a gyöngyök.

Pedig valami nem tetszett neki a dologban. És ez a *valami* nem volt más, mint hogy Bunders *tényleg* részeg volt. K. P. tudta, hogy nincsenek új módszerek és egyik ügy olyan, mint a másik. De *ebben* az ügyben volt egy csekélység, ami nem hasonlított semmihez, az alvilág fortélyai közül.

Két óra múlva nem voltak nála a gyöngyök; de ami példátlan volt, Bunderst se találták meg az emberei.

K. P.-t módfelett bosszantotta ez a balsiker. Tudta, hogy ha Bunders kezei között van, akkor öt percen belül ismeri a másiknak a nevét is. Dehát Bunders nem volt a kezei között, pedig K. P. foga éppen arra a *másikra* fájt.

London külvárosaiban hemzsegték az olyan kabarék, amelyek nonstop műsort adnak. Ezekben állandóan folyik az előadás, délután háromtól, éjjel egyig. Ezekbe bármikor be lehet ülni és bármeddig bent maradni.

Egy ilyen kabarében, a Potter's Showban lépett fel Orsini, a bűvész és Pansa, a bűvészinas. Reggel jelentkeztek az igazgatónál próbára. Orsini kilopta az igazgató szájából a műfogsorát és hasonlóan kedves dolgokat művelt. Azonnal szerződtették őket és minden órában tizenöt percig ők dolgoztak, a közönség óriási érdeklődése és tetszése mellett.

Már másnap jelentkezett a Maidenhead-i Alhambra igazgatója és szerződést kínált nekik. Az Alhambra elsőrendű színház volt, a gázsi biztató. Csak egy görltre volt szükségük, a kibővített produkcióhoz.

A reggeli lapokban megjelent egy hirdetés és délben már seregestől jöttek a jelentkező lányok. Orsini kiválasztott egy szőke és kissé öreges mozgású nőt, aki már kiváló bűvészeknek segédkezett és értette a dolgát.

Orsini mester az Alhambra diszes öltözőjében ült a diszbemutató előtt. Frakkjának rengeteg titkos zsebe volt és az egyikben, a legtitkosabbikban, harminc darab nagy igazgyöngy rejtőzött.

Telt ház volt és Pat Cornes, Orsini minőségében, kellemes izgalmat érzett. Nincs kellemesebb érzés, mint ötezer embert bolonddá tenni.

Orsini a szokott bűvésztükkökkel kezdte. Azután felhívott a színpadra öt gentlemant, akiket egymás mellé állított. Néhányszor elsétált előttük, gyors mozdulatokat tett, mintha meg akarná simogatni az arcukat, de időközben meggondolta volna magát. Majd szerényen félreállt.

Az öt ember nyakkendőjét össze-vissza cserélte Orsini. Akinek pedig fehér zsebkendője volt, most pirosat viselt és viszont. Az egyik ember kétségbeesetten huzkodta felfelé a nadrágját, mert eltűnt a nadrágtartója. Mind az öt kapkodott, nyulkált és keresgélt. Végül a közönség dörgő nevetése mellett levonultak a színpadról és lent összeesetek. Jó öt percig tartott, amíg mindenki visszakapta és visszaadta a holmikat, amiket Orsini összecserélt.

Most a bűvész megköszönte a tapsot, majd a rivalda elé állt és leszólt egy kövér urnak, aki az első sorban ült s aki az öt között volt az imént.

— Felügyelő ur, — mondta Orsini szeretetreméltó mosollyal, — nálam felejtette a rendőri igazolványát.

És ledobta neki. K. P. majd megpukkadt mérgében.

Orsini diadalmas mosollyal vonult az öltözőjébe. Győzelmes estéje volt és elégedettebbnek érezhette magát, mint valaha. A rendőrség tehetetlen és vakon tapogatózik. Primroset végre mégis legyőzte. Megmondta neki, hogy Sir Olivert fogja meglopni és meg is tette. És Prim sem tudta megakadályozni ezt.

Azonkívül örömet szerzett neki és felvillanyozta ez a színházi siker is. Kellemesen csengett a fülében a tapsok ütemes zaja és a közönség boldog nevetése.

Megveregette Bunders vállát. — Csak aztán mindig mellettem maradj, öreg fiu, — mondta neki, — mert amint leszakadtál, a rendőrség rád teszi a bilincseket.

Ezt Bunders maga is belátta. De bűvészinasi mivoltában olyan ügyetlen volt, mint a bot; azért behívták a sárgahaju, öregedő görölt, aki rendberakta a kellékeket.

Bunders meleg vizet engedett a fürdőkádba és Pat elnyult benne.

Egyszerre eszébe jutott valami és kiugrott a vizből. Magára kapott egy fürdőköpenyt. Kirohant.

— Hol van a nő? — kiáltott Bundersre.

— Most ment el, — felelte az. Közben Pat már belenyult a frakk legbelső zsebébe és konstataulta, hogy a gyöngyök eltűntek, ugyanakkor eszébe jutott, hogy a sárgahaju lánynak kék szemei voltak.

Lement a lépcsőn, sétabotjával nagyokat suhintva mérgeiben. A kapu előtt ott állt Prim és szendén nézett rá.

— Magára vártam, — mondta. — Jó, hogy ilyen hamar lejött, legalább nem kellett sokáig várnom.

A férfi tehetetlen dühvel nézett rá. — És miért akart találkozni velem?! — kérdezte.

Prim elpirult. — Nehezeket kérdez, — mondta zavartan. — Szeretek találkozni magával. De nem csak magával; szeretek mindenkivel találkozni. Általában.

A férfi agyában gyorsan kergették egymást a gondolatok. Meg kellene szabadulni a lánytól, — hosszú időre meg kell szabadulni tőle.

Felnézett az égre és a legbarátságosabb arccal mondta. — Gyönyörű idő van. Csináljunk egy kis kirándulást. Üljön be a kocsimba.

Boldogan! — ujjongott a lány és beült.

Amig Pat a Kent Road széles síkjára vezette a kocsiját, agyában elkészült a terv.

De mikor a Dentling Square és Lonmoore-Street sarkán feltárult előttük egy országut, a kocsi megállt.

— Mi az? — káromkodott Pat — hát ezzel mi a fene történt? Megállt a motor.

— Most mi lesz?! — kérdezte Prim.

Pat a motorba bámult. — Nem tudom — felelte mérgesen, — nem tudom, mi történt ezzel a bűdös motorral.

— Én tudom, — felelte csöndesen a lány.

— Mi?! — horkant fel Pat.

Prim makacsul hallgatott. Pat már egészen vörös volt a méregtől.

— Hej, azt a nemjóját! — ordított Pat, — fog beszélni végre?!

Prim szégyenlős mosollyal nézett rá: — Elloptam a tankdugót és a karburátorcsövet.

Pat csipőre rakta a kezait. — Mi szükség volt erre, mi?! — Ezzel akart sikert elérni, vagy mi?!

Prim legyintett. — Dehogy! Gyerekség. Valahogy az volt az érzésem, hogy maga meg akar szöktetni engem. És nálunk a személyes szabadság megsértését nagyon szigorúan büntetik. Fölösleges bűnbe esnie, amikor...

— Hogy érti ezt?!

Prim előkotorta az ülés alól a hiányzó alkatrészeket és a férfinak nyújtotta. Közben nem vette le róla a szemeit.

— Én önként követem magát, — mondta — kár minden ravaszkodásért. Azt tehet velem, amit akar.

Pat nem felelt. Mintegy tizenöt percig dolgozott a kocsin, némán és összeszorított ajakkal. Aztán begyújtotta a motort és visszavitte a lányt a városba. A Chatham ház előtt tette le.

— Prim, — mondta neki szokatlan komolysággal a hangjában — maga ugyanolyan tolvaj, mint én, csak éppen maga valamilyen erkölcsi világrend nevében lop, én pedig a saját nevemben. Nekem volt egy elképzelésem a tehetőségemről és a jövőmről. Ebből semmi se lett: maga miatt. Elhatároztam, hogy nem fogom többé keresztezni a maga utjait, de maga is hagyjon nekem békét.

— Azt akarja mondani, — kérdezte a lány bizakodva, — hogy felhagy a tolvajlással?!

— Nem — rázta a fejét Pat, — csak azokat hagyom ki a játékból ezután, akik a Bristol Assurancenál vannak biztosítva.

— Jó, — mondta a lány, de a fejét lehorgasztotta. — Szerettem volna, ha egyébként sem...

— Nos, — vetett véget a beszélgetésnek Pat, — remélem, nem akarja azt mondani, hogy nincs szükségem rá, hogy lopjak. Ebből a bölcsességből nem kérek. És ha nem sértem meg a Bristol Assurance társaság érdekeit, akkor magának semmi jogcíme nincs, beleavatkozni az ügyeimbe. Érje be azzal, hogy ezen a téren legyőzött.

— Igen, — felelt a lány, csöndesen. — Igaza van. Be fogom érni ezzel.

K. P. elreferálta a Scotland Yard államtitkárfőnökének a Sir Oliver Marsitt elrabolt gyöngyeinek az ügyét. Elmondta, hogy a tettesek nem kerültek kézre, de az ellopott gyöngyöket Sir Oliver postán harmadnap visszakapta.

— Ugy, — mondta élesen az államtitkár, — valószínűleg a Scotland Yard küldte vissza neki.

— Nem, Sir. Miss Primrose West küldte vissza őket.

— Jellemző. Még szerencse, hogy az a hölgy időnkint beleavatkozik a rendőrség munkájába. Igy legalább néha megkerül valami.

K. P. fanyarul mosolygott. — Még egy jelenteni valóm van, Sir, — mondta, — még pedig elég kellemetlen. A Bristol Assurance épületét kirabolták. Semmi nyom. A tettes három pénzszekrényt kinyitott erőszak nélkül és negyven-ezer fontnak megfelelő, könnyen értékesíthető papirokat vitt el. A nyomozással Dill főfelügyelő csoportját bíztuk meg. Egyelőre semmi eredmény.

Az államtitkár felállt. Az arca egészen merev volt. — Hozzák ide nekem azt a kleptomániás gentlemant.

— Letartóztassuk?! — hüledezett K. P. — Lord Travest fiát, bizonyítékok nélkül?!

Az államtitkár nem felelt. És ez azt jelentette, hogy vállalja a felelősséget.

PAT NAGY FORMABAN.

Pat Cornes, akiben a század legnagyobb gonosztevője vészelt el — sajnos, a gonoszság kissé hiányzott belőle. — igen egyszerű módon rabolta ki a Bristol Assurance trezorjait.

Persze, ez az „egyszerű”: holmi nehézkes kispolgár szemében rettenetesen nehéznek és körmönfontnak tűnhetett. Ehhez pontosság, hidegvér és leleményesség kellett, mindenekelőtt.

A Dover Streeten félkilenckor jelent meg Pat Cornes, egy öreg éjjeliőr ruhájában. Lassan végigballagott a Dover Streeten és megállt az Assurance kapuja előtt. A nehéz vaskapun lehetetlen volt bejutni.

Kihuzott a zsebéből egy kanócot, amelynek a végén henger alakú doboz fityegett. A legjobban elzárt épületnek is vannak ablakai, amelyeken egy kis rés *mindig* akad. És pedig a pinceablakon. Pat jó megfigyelő volt és tudta ezt. Meg-

gyújtotta a kanócot és körüljárta az épületet vele. A Ber-
rington-streeti fronton talált egy pinceablakot, amely be
volt törve. Itt ledobta a füstbombát és elsietett.

Telefonozott a legközelebbi tűzoltóállomásnak, azután
visszaballagott a hatalmas épület Beverley Street-i oldalá-
ra. A pinceablakon ekkorra már vastagon tódult ki a füst.

Pat becsengetett a kapun. Csakhamar megjelent az éjjeli
őr. — Jóestét, kolléga, — mondta Pat, a sapkája felé bök-
ve, — ég a ház.

— Mi?!

— A pince, — erősítette Pat, — az egész Beverley oldal
csupa füst. Egy ur már telefonozott a tűzoltóknak.

Ugyanebben a pillanatban felharsant az első tűzoltóautó
szirénája. Három érkezett egymás mögött. Az utca tele lett
sisakos emberekkel. Kitárták az ajtót és csövekkel, motor-
ral, csákánnyal felszerelve megrohanták az épületet. Ordí-
tozás, parancsszavak, füst- és gázzzag töltötte meg a le-
vegőt.

Pat kényelmesen elvégezte feladatát és zavartalanul
kisért az épületből. Negyvenezer font volt a zsebében,
egy darab viaszkosvászonba csavarva.

A British Assurance vezérigazgatója, Mr. Mac Corbett,
telefonon, éjjél után hívatta magához Miss Primrose
Westet.

PRIM.

A lány felöltözött és taxit rendelt. Egy pillanat alatt át-
viharzott rajta minden tévedése. Pat, amikor azt mondta,
hogy nem fog többé olyan egyéneket bántani, akik a Bris-
tol Assurancenál biztosították értékeiket, — akkor első-
sorban a Bristol Assurancera gondolt. A B. A. egy idegen
biztosítóvállalatnál volt bebiztosítva, természetesen.

Prim kis kezei ökölbe szorultak. Ebben a törékeny, an-
gyalarcu lányban hallatlan akaraterő, a régi vikingek le-
szűrt energiája élt.

Nem haragudott Patra. Tisztában volt vele, hogy Pat
nem képes a mai világba beilleszkedni, ördögi ügyessége
és fojtott vadsága kalandból kalandba kergeti — és hát
milyen kalandok léteznek ma még?! Aki nem rendőr, az
csak tolvaj lehet.

Csak egy dolog volt, amit Prim nem tudott megbocsátani neki.

Prim az a lány volt, aki sohasem lesz szerelmes, — mindig csak őt szeretik. Legalább is az a fajta volt, — de itt, ez a vad, zabolátlan fickó, akiben a legcsunyább bűnök keverednek a gyerekes naivitásokkal — és ime, Prim az, aki szerelmes lett bele és ez a csirkefogó még csak észre sem veszi. Sőt...!

Ezek villantak át az agyán, amikor a taxi Mac Corbett irodájába rohant vele.

A vezérigazgató sápadt és türelmetlen volt. Hellyel és cigarettával kínálta meg a lányt.

— Kedves Primrose, — mondta Mac Corbett, — maga már annyiszor segített rajtunk. Kirabolták a 2-es és 3-as trezorokat. Lehetséges, hogy nem tudjuk majd igazolni a trezorok tartalmát és akkor a kárunk jelentős része nem is térül vissza. De fontos szerződéseink is voltak ott. Csak maga segíthet itt.

— Nem olyan nehéz a feladatom, Mr. Mac Corbett, — mondta szerényen a lány, — mert tudom, hogy ki a tettes.

— Igen?! — a vezérigazgató érdeklődve hajolt előre.

— Természetesen a méltányosság azt parancsolja, hogy elvállaljam az ügyet, bár nem tartozik a feladataim közé. De az a kikötésem, hogy a tettes nevét titokban tarthassam és bántatlanságot biztosíthassak neki.

Mac Corbett felcsattant. — Azt nem lehet! — mondta. — A tűzoltókat idebolondította. Mindezért felelni kell valakinek.

— Ha a rendőrség megtalálja, — felelte Prim, — azt természetesen nem akadályozhatjuk meg. De én nem vállalhatok mást, mint hogy igyekszem visszaszerezni az ellopott értékeket.

— Dehát...

— Vagy pedig azt se! — mondta a leány.

Mac Corbett vállat vont. — Kérem. Vállalja el, beleme gyek mindenbe. De azért... nagyon rosszul teszi, Prim, hogy exponálja magát ezért a...

— Ne beszéljünk arról, hogy kiért! — emelte fel tiltakozóan a kezét Prim. — Férfiaknak is vannak ilyen gyön geségeik. Miért ne lehetne egy leánynak is?!

Prim maga sem tudta, hogy min töri most a fejét: azon-e, hogy megszerezze az értékpapírokat, vagy azon, hogy mimódon menthetné meg Pat Cornest.

Hogy Pat veszélyben forog, eziránt nem maradt kétségben, miután a Scotland Yarddal beszélt. Primrose West nagy tiszteletben állt a Yard emberei előtt és könnyen kapott meg mindennemű felvilágosítást.

Látnia kellett, hogy a gyanu — éppen a bűntény végrehajtásának pokoli ügyessége miatt, — Patra terelődött. Amikor Prim megtudta, hogy Pat ellen letartóztatási parancsot adtak ki és az már Bill főfelügyelőnél is van, csaknem elállt a szíverése.

Pat lehet akármilyen ügyes, — gondolta, — de tagadni és hazudni nem tud. Ha egyszer a Scotland Yard malomkövei közé kerül, elveszett.

Két lakásáról is tudott: taxiba ugrott és mind a kettőbe felszaladt. De sehol sem találta Pat Cornest.

Kétségbeesve jártkelt az utcákon, amikor K. P.-vel találkozott. A felügyelő kidüllesztette a pocakját és barátságosan nézett a lányra.

— Maga is a tolvaj királyfit keresi?! — kérdezte.

A lány bólintott: — De nem azért, amiért maga! — mondta őszintén.

K. P. elgondolkodott. — Szivecském, — mondta, — próbálja megtalálni Bunderst.

— Persze, a rendőrség szeretne engem vérebnek használni, — mondta Prim.

— Isten vele, kékszemű véreb, — szólt vissza a felügyelő.

Prim úgy maradt állva, amíg K. P. eltűnt a sarkon. Kis szíve borzasztóan kalapált. Bunders! Hol lehet most Bunders.

— Jó estét — szólalt meg mögötte Pat Cornes.

Prim halálra rémült.

— Az Istenért! — suttogta, — maga így mutatkozik itt!? a rendőrség keresi.

— Nem baj, — nevetett a fiu.

— Maga örült, könnyelmű gazember, — a lány csaknem elsírta magát dühében, — maga butaságában tönkre akarja tenni magát, a családját és — engem. Jöjjön azonnal velem.

Pat mosolygott. Egy kis, ezüsttel kivert revolvert látott a lány kezében.

— Magamtól is megyek, — mondta Pat, — elment a kedvem az egésztől. Szóljon annak a rendőrnek ott és tegye el azt a játékreolvert. Nem szököm már meg.

Prim az ellenkező irányba mutatott. — Azonnal indul. Érti?!

— Személyesen akar letartóztatni?! — nevetett a férfi, — jó. Indulok.

— Utálatos, — toporzékolt a lány, — siessen és ne tegyen úgy, mintha jó kedve volna. Nem tudja, mit tesz!

— Dehogynem tudom, — mondta a férfi, — jó kedvem van. Elmegyek a Scotland Yardra és bevallok mindent.

— Az ördögbe is, dehogy vall be! Semmit se vall be. — A lány már olyan dühös volt, hogy azt se tudta, mit beszél, — ugorjon be a taxiba.

Igy érték Chatham lord háza elé. A férfi nem vette tudomásul a veszedelmet és ingerkedett, szántsándékkal bosszantotta a lányt. Prim végül is nem felelt semmire. A ház előtt oldalbaütötte a foglyát a revolver csövével.

A hallban ott állt Chatham lordja és két revolver volt kezében. A kapásból lövést gyakorolta.

A lánya erőszakkal idecipelt, — mondta Pat, — azt akarom, hogy hagyjanak békén.

Ugyanebben a pillanatban csöngettek a kapun. Lord Chatham közömbös tekintettel nézett el Pat feje fölött.

K. P. lépett be, négy rendőrrel a háta mögött.

— Itt van! — mondta a felügyelő bocsánatkérő mozdulattal Prim felé! Ez a mozdulat megpecsételte Pat sorsát. A négy rendőr előre lépett.

Ekkor Chatham lord felemelte a kezeit és egy-egy lövést küldött a négy rendőr között a falba.

— Bámulatosan precíz, — mosolygott, mint egy eszeveszett. Ujra felemelte a kezeit és újra lőtt. A rendőrök hanyathomlok menekültek ki az utcára. K. P. bólogatott.

— Majd visszajövünk erősítéssel, Sir, — mondta. — De hát ön ellen most nem tehetünk semmit. Ne bántsatok, emberek, ugylátszik, megörült. Örültekkel szemben nem használ semmi.

Bevágta az ajtót maga mögött és elment.

Pat tágranyílt szemmel nézett az öregemberre, aki ismét leengedte a kezeit és fáradtan mosolygott.

— Lord Chatham, — kérdezte Pat halkán, — miért tette ezt?!

Az öregember legyintett. — Nem szeretem, ha Prim rosszkedvű. Nem bírom nézni. Nézd, most hogy sugárzik az arca.

Pat hol a lányra nézett, hol az apjára. Azután lehajtott a fejét.

— Pfüj, — mondta, — de piszkos alak voltam. — És elindult az ajtó felé.

De Prim utánaszaladt. — Pat, — mondta könnyes szemmel, — nehogy a Yardra menjen.

— Hanem?! — Pat a vállait vonogatta. — Valahogy egyszerre egészen másképp látott mindent.

— Pat, — suttogta a lány, — ha feladja magát, akkor bűnrészesség miatt mi is bajba kerülünk. És magának is vége. Ki kell, hogy vágja magát.

— De hogyan?! A rendőrök alkalmasint kint várnak.

— Vissza kell vinnie mindent a 4-es és ötös trezorba, amit a 2-es és 3-masból ellopott. Akkor azt fogják mondani, hogy tévedtek, nem is hiányzott semmi.

— Ez az egyetlen mód?! — kérdezte komoran Pat.

— Az egyetlen. És még ma estig meg kell történnie.

— De tudja, mit jelent az, most, amikor köröznak, amikor kétszeres készültség védi az épületet, fényes nappal, a lopott holmival bejutni a pánccéltérembe és visszatenni mindent...?! Százszor, ezerszer nehezebb, mint amilyen nehéz volt kivenni onnan.

— Én hiszem, hogy sikerülni fog. Ez olyan tett, amire én nem lennék képes. Amiért mindig csodálni fogom magát.

Pat felemelte a fejét. — Sir, — mondta az öregur felé, — köszönöm, amit értem és a leányáért tett. Ha vállalkozásom sikerül, akkor egyszerűen elkésve jöttem rá, hogy az életben más is van, nem csak gyerekes csinyek. Ha sikerül, akkor még lesz egy kis beszédünk egymással. Visszontlátásra.

Természetesen nem ment ki az épületből, hanem lesietett a souterrainbe, ahol a személyzeti lakások voltak. Itt felvette az inas libériáját és a szakácsnéval karonfogva sétált ki a házból, az épületet körülálló rendőrök között. Elhatározta, hogy a történetek után nem adja fel a küzdelmet és ha az mégis vesztesre állna, akkor föbelövi magát. Most már az élet csak *tisztán* ér valamit.

Beült egy olcsó teaházba, ahol sofőrök, inasok és adóvégrehajtók teáztak, — a közelben volt az adóhivatal. Itt kitette maga elé a Bristol Assurance prospektusát és hosszasan, elmerülve nézte.

Olyan terv kellett ide, amely vakmerőségében és ravaszságában minden eddigit felülmul.

Jó félóraig gondolkodott. Akkor egyszerre felugrott és elrohant. Egyenesen a „War Office Civil Section” Armanonville-Sreeten levő irodájába ment. Itt Lord Travers részére vásárolt negyvenöt darab gázmaszkot. Ebben nem volt semmi szokatlan. London minden nagyobb áruházában árusítanak gázmaszkokat és minden ház fel van készítve az esetleges légi támadásra.

A gázmaszkokat összecsomagoltatta és gyalogszerrel elindult a Dover-Street felé.

Egy inas, aki csomagot cipel, nem éppen feltűnő látvány egy nagy pénz- és biztosítóintézet halljában. A portás meg se szólította. Félkettő volt, amikor a hivatalokban, pénztáraknál és irodahelyiségekben aránylag kevés a munka. Pat még egyszer emlékezetébe idézte az Intézet prospektusát, amelyben ott volt az épület pontos tervrajza is.

Benyitott az első irodahelyiségbe. Itt négy tisztviselő tereferélt.

Habozás nélkül odalépett a csoporthoz.

— Gázcsőrepedés történt, — mondta, — tessék felvenni a maszkokat és fenthagyni, amíg szólnak.

Kiosztott négy darab gázmaszkot, amit az ijedt és meglepett tisztviselők felcsatoltak. Ő maga kötötte össze a zsinórt a nyakszirtjükön.

Továbbrohant. A következő szobában két aligazgató ült. Az egyik éppen telefonált.

— Gázcsőrepedés van! — kiáltotta Pat, — tessék azonnal felvenni a maszkokat.

Egyikük lecsapta a kagylót, a másik kikapta Pat kezéből a gázmaszkokat.

Pat itt is a fejükre kötötte a két zsákot és meghagyta, hogy le ne vegyék, amig értesítés nem jön, hogy levehetik.

A könyvelési-terem következett. Itt két hosszú asztalnál huszonhét tisztviselő ült. Amikor Pat elkiáltotta magát, mind a huszonhét ember felugrott és majd szétszedték őt is, meg a gázmaszkokat is. Itt már nem sokáig időzött Pat, — a hivatalnokok alaposan megcsomózták egymás gázmaszkjait.

A péntáros következett, három igazgató, két fontos klienssel egyetemben. A házi detektív a halálos rémület pillanatait élte át, mert Pat úgy találta, hogy kevés lesz a gázmaszk és nem akart neki adni. A detektív már úgy vélte, hogy érzi a gázszagot, amikor Pat megkönyörült rajta.

Legvégül Mac Corbet vezérigazgató kapta meg a gázmaszkot. Most az alsó emeleten minden élő ember fejére csomózott gázmaszkkal állt és remegett; és hosszú ideig moccanni se mernek majd, nem hogy a gázmaszkot levennék a fejükről. Pat lezárta a kapukat és a felfelé vezető lépcsőket kötéllel huzta keresztül. Ezután az utolsó gázmaszkot a saját fejére huzta és elindult a pincék felé.

Pokoli dolog volt. A szobákban és folyosókon gázmaszkos emberek ültek, álltak és integettek egymásnak, halálos rémületben; és abban a meggyőződésben, hogy köröskörül gázzal telt levegőben mozognak. Holott a levegőnek igazán semmi baja sem volt, — nem volt az rosszabb, mint bárhol a Cityben.

Telefonozni nem tudtak, a gázmaszkkal a fejükön: és ez volt az ötletben a legzseniálisabb.

HARC, ÉLETRE ÉS HALÁLRA.

Pat könnyű szívvvel ment le a lépcsőn. A dolog igazán szépen kezdődött. Felgyújtotta a villanyt és a pán célt terem ajtaja előtt állt.

De még másvalaki is állt az ajtó előtt. Dill főfelügyelő.

Bulldogképű, tagbaszakadt ember. Az angol rendőrnek az a típusa, akit se megijeszteni, se megfélemlíteni nem lehet semmivel: mert nem fél semmitől és nem hisz el semmit.

Gunyos mosollyal nézte a közeledő gázmaszkos alakot.

— Vegye le azt a maskarát, — mondta Dill — és halljuk, mit akar.

Pat most igen súlyos helyzetbe került. Ha leveszi a gázmaszkot, Dill azonnal ráismer és akkor vége a tervnek. Ha nem veszi le, akkor elárulta magát. Ahol Dillnek nincs szüksége gázmaszkra, ott Patnak sem lehet szüksége rá.

Közelebb lépett és gyors, váratlan mozdulattal Dill arcába sujtott.

A bulldogképű megingott, de csak egy pillanatra. Azután teljes erejével Patra vetette magát. Miután az arcát nem érthette el, gyémronvágta a fiút, aki összecsuklott. De amikor Dill lehajolt hozzá, Pat elkapta a lábát és most egymásra hemperedtek. A detektív elkapta a gázmaszk zsinórját és fojtogatni kezdte ellenfelét. Pat fuldoklott, de át tudott fordulni a másik oldalára és a jobbkezevel halántékra vágta Dillt. A főfelügyelő elnyult a földön.

Pat feltápáskodott. Még arra is volt ideje, közben, hogy Dill zsebéből kilopja a kulcsokat. Így legalább nem kellett arra vesztegetnie az idejét, hogy a záracon hallgatózzék. Dill alkalmasint éppen a pánceleteremből jött, ahol ujjnyomokat keresett.

Pat kinyitotta a nehéz pánceleajtót és bevonszolta magával Dill főfelügyelőt is. Betette az ajtót maguk mögött. Öt perc alatt készen volt. A lopott holmit berakta az ötös és hatos trezorokba. Egyszerre neszt hallott a háta mögül.

Dill feltápáskodott. A bal könyökén támaszkodva a gázálcós emberre bámolt.

— Mit csinál? — kérdezte rekedten.

— Megállapítom, — felelte Pat — hogy a British Assurance biztosítási csalást szándékozik elkövetni. Mindaz, amiről azt állítják, hogy eltűnt: itt van, csak hogy más trezorokban.

Odadobta a kulcsokat Dill mellé, a földre és kívülről rázárta az ajtót.

A tisztviselők most már tömegesen gyülekeztek a folyosókon. Egyikük lement az utcára és fogott egy macskát. A macskával visszament az épületbe.

Az egész tisztviselői kar körülvette a macskát. Az állatnak semmi baja sem történt.

Erre ledobálták a gázmaszkokat magukról.

— Még csak gázszag sincs, — állapította meg Mac Corbett, rosszat sejtve.

Mintegy fél óra múlva, amikor a tisztviselők már elhagyták az épületet, megérkezett a First Albion Biztosítóintézet vezérkara és ellenőrei, hogy a negyvenezerfontos kárról szemlét tartsanak.

— Az a gyanum, uraim, — mondta Mac Corbett, — hogy azóta még nagyobb kárunk esett.

És elmondta a gázmaszk-históriát, amely az urak előtt teljesen érthetetlennek, de igen aggályosnak tűnt.

Libasorban lementek a föld alá. Mac Corbett a saját kulcsaival kinyitotta a pánceleterem ajtaját.

Egy dühös rendőrtisztet találtak ott, aki a halántékát tapogatta és nem adott semminemű felvilágosítást a nyomozásról, amelyet lefolytatott.

A második és harmadik számú trezorból eltűnt negyvenezer fontot megtalálták az ötös és hatos számú trezorban. Mac Corbett a haját tépte. És a konkurrens vállalat vezére csak annyit mondott:

— Időnként a legkisebb háztartásban is illik nagytakarítást tartani; akkor az ember mindig tudja, hogy mit hol keressen.

Ennél nagyobb sértést pedig egy bank- és biztosítóvezérnek nem is lehet mondani.

NE LOPJ.

Mac Corbette várt az a feladat is, hogy a rendőrségtől az alaptalan feljelentésért bocsánatot kérjen. Az aktát félretették, csak Dill főfelügyelő lángolt és fortyogott, mint egy vulkán és a maga részéről korántsem tartotta elintézettnek az ügyet.

Pat zsakettet huzott és elment Chathamékhoz. Prim szomoruan fogadta.

— Mi baja van?! — érdeklődött Pat.

— Örülök, hogy kimászott a bajból, — mondta Prim, — de szeretném, ha az édesapjával is kibékülne.

— Ennek egy akadálya van, — mondta a férfi — és pedig az, hogy maga nem a feleségem.

— Mért nem vesz el?! — kérdezte a lány, nagy ibolyakék szemeit a férfire emelve. Ekkor belépett a szobába Chatham lord és az időjárásról kezdett beszélni.

Pat nem birta sokáig.

— Szükségesnek érzem — mondta ünnepélyesen mély hangon, — annak a megállapítását, hogy bármennyire is kinöttem a gyermekbetegségekből, a visszaesés veszélye sohasem mulhatik el a fejem felől, amíg Miss Primrose a maga módján tovább folytatja a lopás, vagy visszalopás terén elkezdett működését.

— Nem folytathatom, — szólt közbe Primerose — mert ma reggel kirugtak a Bristol Assurancetől. Azt mondták, hogy hagytam, hogy csuffá tedd őket és ez súlyos kötelességmulasztás.

— Brávó, — mondta Pat, — sohasem engedném meg neked, szivem, hogy utálatos tolvajokkal érintkezzél. Nincs rondább dolog a világon, mint lopni. Mindig mondtam.

Amikor Jackson Pat Cornest jelentette Travers lordnak, az az asztalra csapott.

— Kidobni! — csak énnyt mondott.

— De — szólalt meg újra Jackson — a fiatalúr annak a figyelembevételét kéri lordságodtól, hogy a feleségével együtt jelent meg a kastélyban.

— A feleségével?! Nem hiszem.

Később, miután megbizonyosodott róla, hogy mégis ugyan, bizonyos fokig elérzékenyült és azt mondta:

— Mindig tudtam, hogy az én véremből született gyerek nem lehet javithatatlanul romlott.

(Folytatása a 32-ik oldalon.)

A 486-ik KERESZTRETJEZÉS.

Visszintez: 1. Szin, 10. Szaudiarábiában ez is feleség, 11. Sportműszó (tennisz) fonet. 12. Európai félsziget, 13. Kicsi, de hálás szerep Hamletben (foglalkozás), Ö=Ó, 14. Levegő, 15. Ettől lesz a kocsiból hintó, 16. Híres betyár monogramja, 18. Gázlómadár, 19. Cégcímekben latin és, 20. Mértani fogalom, 22. Vissza: kislétszámú katonai egység, 23. Halászszerszám, 25. Vig cimborá csinálja, 26. Ember, aki szebbé teszi az életet, 27. Ferenc József barátnője volt, fonet. 28. Vissza: részlet, E=A, 29. Kátrány, 30. Évszak, 31. Vissza: a 11a. vele egyvonalban lévő betűjével kezdődik: mértani fogalom, 32. Ó, német, 34. Folytatva a 3-ik kockától fölfelé 25. függ. Móricz Zsigmond egyik színműve, 35. Közép-európai főváros monogramja, 36. Nagy költő, nevének betűi fölcserélve, 38. A vizet alkotó elemek, fonet. 39. Kidolgozott kéz, 41. Bátorság, 42. A magyar operaműfaj megteremtője, 43. Szerzetes, 44. Ki ez? — népies kifejezés.

Függőleges: 1. Csinos fiatal asszony, 2. Gyümlöcs, 3. Van fa is ilyen, 4. Vissza: süritett élet, amiből új fakad, 5. Másalh. fonet. 6. A táplálkozás csatornája az emlősöknél, 7. Magas hőfoknál olvadó fémötvözet, ék. nélkül. 8. Az asszony elődje, 9. DTS, 11a. Étel, 13. Ige a diákéletből, 17. Édesvízi hal, 19. A szerelmi költészet muzsája, 20. Kietlen, 21. Piszok, 22. Rajt! 24. Vissza: ... a nap, sütik a nap sugarai, 25. L. 34. 27. Az a terület, ahová a falusi törpebirtokosok összehordják gabonájukat, hogy a cséplőgép egy helyben kicsépelhesse, 29. URS, 33. Vissza: R-rel a végén rabokat őriz, 35. Hasznos állat, 36. Vissza: káviár, 37. Csinos (férfi), 38. Ur, német, 40. Felirat állomásokon, 41. Ázsiai államfő, 43. Filmcsillag, ahogy rövidítve használják a nevét.

1	2	3	4	5		6	7	8	9	
10						11				11a
12					13					
14				15						
16			17		18				19	
		20		21				22		
23	24						25			
26						27				
28					29					
30				31						
32			33		34				35	
		36		37				38		
39	40						41			
42						43				
	44									

A 485. keresztrejtvény megfejtése:

Viszintes: 1. f. 11a. Bolond lyukból bolond szél fuj, 10. Ohajt, 11. Nőfaló, 20. Henri, 23. Forgács, 27. Edicio, 29. Tündériesen, 32. Szlovák, 34. Facon, Ló, 48. Radar, 50. Kátyu.

Függőleges: 1.f. 51. (Feketén) bólingat az eperfa lombja, 2. Ohitü, 7. f. 21. Uffici, 9. Blokk, 13. Tengerszoros, 17. f. 35. Tradició, 20. f. 30. Hódolt, 38. Parafa, 40. Vályu.

Pat erre ijedten visszacsuszatta az aranyórát Lord Travers zsebébe, miután már félig kihuzta.

Prim meg is mondta neki a véleményét, amikor ismét az autójukban voltak. — Ha én még egyszer meglátom, hogy...

Pat zavartan mosolygott.

— Igazán szivecském, csak gyakorolni akartam magamat, nehogy egészen elfelejtsem és...

— Gyakorold magad másban, — mondta a szigorú feleség és odanyujtotta a száját.

Dill felügyelő állt az autó mellett, amikor a motor begyulladt. Nevetett is, de a homlokán izzadságcseppek gyöngyöztek az elfojtott méregtől.

— Csak csókolózzon — mondta dühösen vigyorogva, — csak csókolózzon, kis gázmaszkos. Azt a knock-outot még visszakapja tőlem.

V É G E.

Jövő héten:

Petyke Mihály: BETÖRŐ.

First Edition Copyright by Világvárosi Regények,

Budapest, 1935. Minden jog fentartva.

Second Edition Tel-Aviv, 1959. All Rights reserved.

Megjelenik minden héten csütörtökön!

Címünk T. A. POB 666.

„NEOGRAFIKA” könyvnyomda, Tel-Aviv, Hanegev 11.

V
R

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

1970 NOV 19

